„Wat zou het zijn?"

„Ik heb er geen flauw idee van!"

Haar hevig geprikkelde nieuwsgierigheidsgevoelens tot zwijgen brengend, studeerden zij ijverig de quatre-mains, die zij den volgenden avond op een feestje door den heer Van den Wellenberg te geven, zouden uitvoeren.

Des middags verscheen Hugo Wellenberg, vroolijk en correct als altijd.

„Lieve meisjes," begon hij, „je ziet hier een ongelukkig, door het noodlot vervolgd mensch! Lach je daar om? Ik had meer medegevoel verwacht."

„Vertel ons dan eerst, welk ongeluk je getroffen heeft."

„Je bent immers op de hoogte van al de feestelijkheden morgen?"

„Zeker!"

„Welnu, om je niet langer in spanning te houden, zal ik geen omwegjes meer maken. Mijn nicht Berthe, de hoofdfiguur voor de tableaux vivants, heeft zich plotseling bedacht en laat mij trouweloos in den steek! Wat moet ik nu beginnen, als niet een van je beiden haar plaats wilt vervullen?"

„Maar wie van ons beiden?" vroeg Léonie, terwijl om haar lippen een zelfbewust lachje speelde. Het sprak immers vanzelf, dat hij háár bedoelde en zijn vraag alleen uit goedhartigheid tegenover Laura zóó inkleedde; nu kon het den schijn hebben, alsof de beslissing niet van hem uitging en zij in zijn oogen beiden even geschikt waren, om de eereplaats in de op te voeren tableaux in te nemen; zij lette niet op de uitdrukking van spanning, die over Laura's zacht gezichtje heenbeefde, want zij veronderstelde zelfs niet, dat haar nichtje zich haar mededingster zou voelen.

„Wie maar wil!" antwoordde hij luchtig. „Ik zal dankbaar zijn, dat beloof ik!"

„Wie vind je het meest geschikt?" hield Léonie aan.

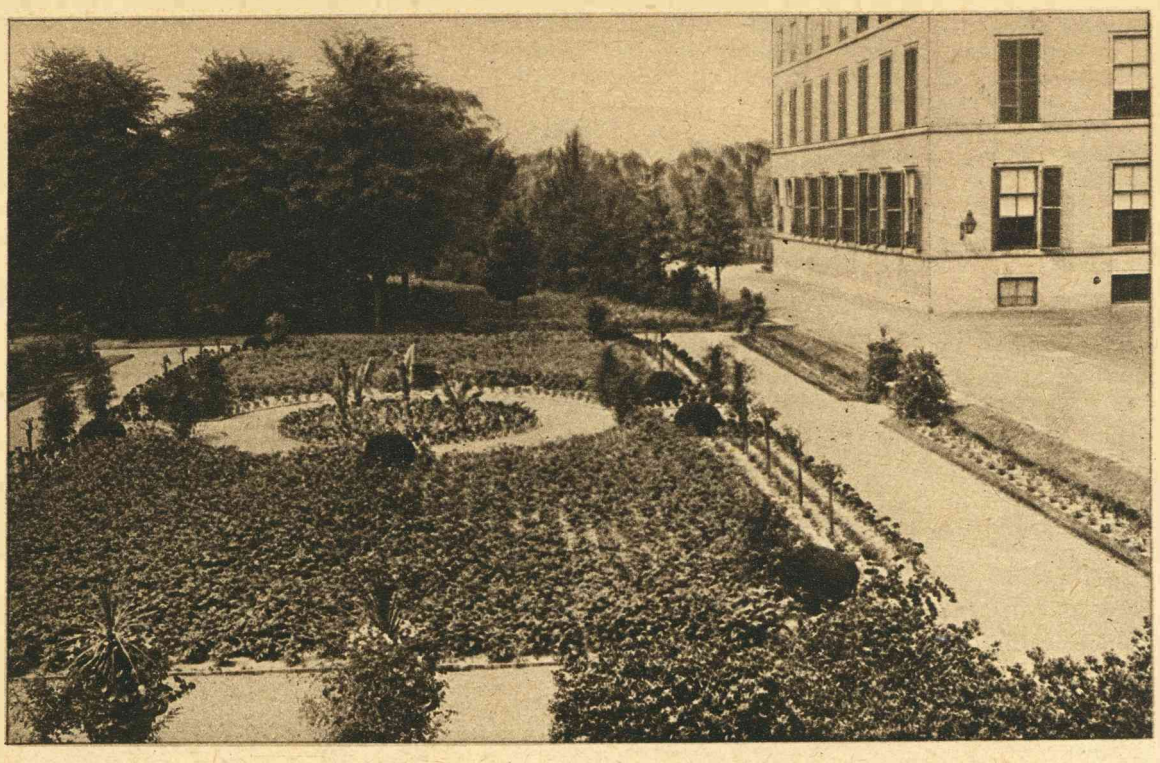

EEN KONINKLIJK VOORBEELD TER NAVOLGING.

Onze lezers zullen ongetwijfeld reeds weten, dat H. M. de Koningin hare tuinen bij het paleis in het Noordeinde te 's-Gravenhage en op het Loo beschikbaar heeft gesteld voor de teelt van voedingsgewassen, op deze wijze een voorbeeld gevende aan vele bezitters van uitgestrekte terreinen, die voor dergelijke cultures zeer geschikt zouden zijn, doch die helaas! nog braak liggen. Onze foto, genomen in de koninklijke tuinen, doet tevens zien, dat men ook met nuttige voedingsgewassen een aesthetischen tuinaanleg kan bereiken.

grond reikend gordijn verborgen. Na veel gehaspel en stemmengeroezemoes verdwenen de medespelenden achter het donkere gordijn; Laura en Hugo, die tezamen het publiek vertegenwoordigden, bleven in de zaal, waar reeds de geheimzinnige schemering van den laten herfstmiddag begon te heerschen. Een vreemd, gedwongen zwijgen hing tusschen hen, dat Laura zenuwachtig maakte en haar plotseling met overdreven vroolijk gedoe deed opmerken:

„Het zal schitterend worden morgenavond! De feestjes van den „Wellenberg" zijn in den geheelen omtrek beroemd!"

„De eer daarvan komt voor een groot deel toe aan al degenen, die zoo vriendelijk zijn, hun medewerking tot het welslagen te verleenen. We zijn hier zoo in een uithoek opgeborgen, zoover verwijderd van een stad en steedsche genoegens, dat wij met vereende krachten onszelf maar moeten amuseeren; dat zien wij allen in. Laten wij gaan zitten Laura," vervolgde hij met een geheel anderen klank in zijn stem. „Eindelijk zijn wij een oogenblik alleen en daarvan wil ik gebruik maken, om...."

In verwarring keek zij naar hem op; wat kon hij bedoelen met dien zachten, teederen toon? Zij wist niet, of zij waakte of droomde.

„Om je te zeggen, dat ik van je hou en je te vragen, of je mijn lief klein vrouwtje wilt worden."

Zij liet toe, dat hij haar hand in de zijne nam, maar kon van ontroering niet spreken.

„Waarom zeg je niets, Laura?" drong hij. „Kan je niet van mij houden?"

Hij lachte zacht.

„Was je jaloersch, omdat ik haar vroeg, Berthe's plaats in te nemen? Heb je werkelijk niet doorzien, dat daarmede mijn eenige bedoeling was, ons beiden deze minuutjes van ongestoord samenzijn te verschaffen?"

„Heusch?" — „Ja, natuurlijk! Léonie liet ons nooit alleen; zij stelde zichzelve altijd zóó op den voorgrond, dat ik nauwelijks gelegenheid had, een paar woorden met je te wisselen. Al dagen lang zoek ik naar een oogenblik als dit; mijn goede engel blies mij de list, die ik gebruikte, in het oor, anders had ik nog langer moeten zwijgen!"

„Maar Hugo. . ."

„Hou je van mij, Laura? Je hebt mij nog geen ander antwoord gegeven dan wat ik uit je lieve oogen meen te lezen!"

„Ja," fluisterde zij. „Ik houd van je, al zoo lang."

Hij kuste haar teeder; in haar oogen blonk 'n verraderlijk traantje.

„Maar ik ben zoo arm, Hugo!"

„Dat is niets! Ik ben rijk genoeg, om mijn lief vrouwtje alles te geven, wat zij begeeren zal!"

„Is het wel waar? Droom ik het niet?" vroeg zij naïef openhartig.

Hij kuste haar twijfel weg.

„Pas op!" waarschuwde zij.

Het donkere gordijn werd door onzichtbare handen weggetrokken; bestraald door roodachtig licht, troonde Léonie als koningin der schoonheid temidden van om haar heen gegroepte vazallen; een trotsch, zegevierend lachje zweefde om haar mond en blonk op in haar oogen; nimmer tevoren was zij zoo mooi geweest.

Zóó tenminste dacht Laura en met iets van angst zochten haar blikken Hugo's gelaat; hij lachte haar toe en drukte haar hand; met een diepen zucht blies zij haar dwazen angst weg en een wonder-gelukkig gevoel doorstroomde haar. —

DR. J. E. SCHOUTE.

F. TJASSENS KEISER.

J. H. M. LOHMAN. †

Tot hoogleeraar in de Botanie aan de Universiteit te Groningen is benoemd Dr. J. E. SCHOUTE. — Den eersten Juli was het 25 jaar geleden, dat de heer F. TJASSENS KEISER, thans commissaris van politie te Amsterdam, in dienst kwam bij de gemeente-politie. — Te Winschoten is op 50-jarigen leeftijd overleden de heer J. H. M. LOHMAN, directeur van het Post- en Telegraafkantoor aldaar.

GEN.-MAJOOR W. HINGMAN. †

MGR. J. B. FRANKEN. †

D. BAKKER. †

Te Arnhem is op 77-jarigen leeftijd overleden de gepensionneerd generaal-majoor der infanterie W. HINGMAN. — Op 74-jarigen leeftijd is overleden Z. D. H. Mgr. J. B. FRANKEN, Eere-Kamerheer van Z. H. den Paus, Deken en Pastoor te Oirschot. — Te Kampen overleed de heer DIRK BAKKER, oud-notaris, oud-burgemeester van Boskoop.

„Nietwaar, Laura, Hugo moet kiezen! Wij willen beiden wel, maar laten aan zijn oordeel over, wie. . ."

„Ja," sprak Laura, gewild opgewekt. „Hugo kan het best beoordeelen, wie het zijn moet!"

Zoo gedwongen, gaf hij zijn weifelhouding op en flapte uit:

„Dan moet Léonie het zijn! Afgesproken dus! Vanmiddag wordt er gerepeteerd, als je zoo goed wilt zijn, met mij mee terug te rijden. . . ."

Léonie glimlachte en Laura slaakte een zuchtje.

„Je gaat toch mee, Laura?" vroeg Hugo.

„Waarom?"

„Ja, waarom?" herhaalde Léonie, licht geergerd.

„Voor de gezelligheid! Er moet ook publiek zijn!"

„Maar. . . ."

„Kom!" besliste Léonie. „We zullen ons gaan klaarmaken!"

De beide meisjes verlieten de kamer en kwamen een oogenblik later, tot uitgaan gereed, weer binnen; de jonge man geleidde hen naar het wachtende rijtuigje en tien minuten later bevonden zij zich in de groote hal van den „Wellenberg", waar zij met vroolijke, drukke woordjes en uitroepen verwelkomd werden door de overige deelnemers en deelneemsters aan de vertooningen, die den volgenden avond het eerste, groote feest van het seizoen zouden opluisteren; babbelend en lachend begaf men zich naar de zaal, waarin een klein tooneel was opgeslagen, door een donker tot den

HULDIGING J. H. ROSSING.

Ter gelegenheid van zijn 70sten verjaardag is de heer J. H. Rössing in het American-Hotel te Amsterdam op feestelijke wijze gehuldigd.

„Maar ik dacht. . .," stamelde zij, „ik meende. . . ."

„Dat ik van Léonie hield? Dom, klein meisje, heb je dan niet gevoeld, hoe ik je blikken zocht, heb je dan niet begrepen, hoeveel moeite het mij dikwijls kostte, om bedaard en beleefd te blijven, als zij zich telkens weer tusschen ons indrong?"

„Je hebt haar toch gevraagd, om. . . ."

Een eigenaardig Hofgebruik.

Aan het Duitsche hof is nog een overoud gebruik in zwang bij het huwelijk van een Prins of Prinses. Na afloop van het feestmaal en den direct daaropvolgenden fakkeldans, wordt n.l. door de grootmeesteres een der kousebanden van de bruid onder de gasten verdeeld, terwijl men den andere in het Koninklijk archief opbergt.

Soms worden er ook wel opzettelijk voor deze gelegenheid vervaardigde, met linten versierde en prachtig geborduurde, kousebanden aan de gasten aangeboden. In vroeger tijd gespte de bruid zelf haar kouseband los en bood enkelen der gasten een stuk ervan aan.

Dit gebruik dat o.a. nog den 27en Februari 1906 plaats had tijdens het huwelijk van Prins Eithel Fritsmet Hertogin Sophie van Oldenburg, berust op het feit — waar het ook zijn oorsprong in heeft — dat, waar, volgens het canonieke recht bij privaat personen de echt terstond na de huwelijksvoltrekking rechtsgeldig is, deze daarentegen naar oud germaansch privaat vorstenrecht. eerst als wettig wordt beschouwd na het bruiloftsfeest.

De kouseband geldt dan als symbool van eenheid, in dit geval dus van den echt of huwelijksverbintenis.